

Lavantinske škofije

uradni list.

Vsebina. 59. Srčna prošnja za milo podporo kn. šk. bogoslovnemu semenišču. — 60. Obolenje prevzvišenega gospoda knezoškofa Lavantinskega. — 61. Slostvo. — 62. Osebna naznanila.

59.

Srčna prošnja za milo podporo kn. šk. bogoslovnemu semenišču.

Predragi moji Lavantinci!

Približal se je večer mojega truda in skrbi polnega življenja. Vzprejmite torej še enkrat moje, morebiti zadnje besede, ki prihajajo iz mojega očtovski vas ljubečega srca. Nastopil sem že 33. leto škofovanja v staročastiti Lavantinski diecezi, iz srca želim, da bi ga tudi še trden in zdrav dopolnil, ker mi je sveto in nad vse drago kot leto božjega Vzveličarja, ki je 33 let živel na zemlji, molil in delal in učil ter okoli hodil deleč dobrote in ozdravljajoč vse od hudobnega duha nadlegovane, ker je bil Bog z njim (Dej. ap. 10, 38).

1. Celih 32 let sem z veseljem zahajal med vas kot vaš nadpastir ter sem vam oznanjeval božjo besedo in delil vam in vašim malim nebeški kruh in zakrament Svetega Duha ali sveto birmo. Ob takih priložnostih sem z radostjo poslušal vaše in vaših ljubih otročičev dobre odgovore iz krščanskega nauka, ter vaše goreče molitve in v srce segajoče nabožne pesmi pred pridigo in med sveto mašo, ki sem jo do solz ganjen služil za vas troedinemu Bogu. Vselej sem se s težkim srcem poslavljaj od vas, ker me niste zaničevali in ne zavrgli, temveč kakor angelja božjega ste me vzprejeli, kakor Kristusa Jezusa (Gal. 4, 14). Zakaj pričujem vam, da, ko bi se bilo moglo zgoditi, bi si bili oči izdrli in jih meni dali (v. 15). Sedaj pa so mi oslabele telesne moči, kakor se vam je že izporočilo. Toda čeprav zazdaj ne morem priti k vam s telesom, pa sem pričujoč z duhom, že sklenil prositi vas z milimi besedami sv. apostola Pavla (Hebr. 13, 18): Molite za nas; zaupamo namreč na vašo močno molitev! Zakaj verna molitev bo otela bolnika, in Gospod mu bo polajšal. Molimo drug za drugega, da bomo ohranjeni; veliko namreč premore stanovitna molitev pravičnega (Jak. 5, 15. 16). Tako si bomo

najlepše izkazovali medsebojno ljubezen, ki vse pretrpi, vse veruje, vse upa, vse prenese, ljubezen, ki nikdar ne mine (I. Kor. 13, 7. 8)

Preljubi škofljani!

Vaši blagi dušni pastirji so vam nedvomno že opisali moje sedanje kaj težavno zdravstveno stanje. Povedali so vam, da sem na god sv. Martina, škofa in spoznavalca, ob pričujočnosti mnogočastitega stolnega kapitelja, mnogoštevilne mestne duhovščine in vseh bogoslovcev prejel sveto popotnico in da sem naslednji dan na god sv. Martina, papeža in mučenca, dobil iz Rima od svetega očeta apostolski blagoslov in prav tolažilne besede. Prepričan sem, da ste na njihovo priporočilo in po njihovem vzgledu že pobožno molili in še vedno molite za moje ozdravljenje. Bog povrni njim in vam vso ljubezen do Nadpastirja!

2. Poleg te skrbi za okrevanje pa je še druga glavna skrb, ki mi je pri srcu, in ta je skrb za duhovniški naraščaj v naši škofiji. Sveta Cerkev namreč nalaga škofom kot vestno dolžnost, da morajo skrbeti za čredo Kristusovo, pa tudi za njene pastirje ali duhovnike. V to svrhu pa so potrebna za posamezne dieceze posebna vzgojevališča ali duhovska semenišča, ki se v njih bogoslovci po naročilu svetega Tridentinskega zbora resno pripravljajo na vzvišeni duhovniški stan in na prevažno dušepastirsko službo. Naša Lavantinska vladikovina ima tudi takšno vzgojevalnico, duhovnico imenovano, ki nam mora veljati za prvo in najvažnejšo hišo v škofiji. Zakaj iz nje prihajajo k vam vaši učeniki, mašniki in vodniki, ki so od Boga poklicani v to, da vam prinesejo mir po naročilu Gospodovem: V katerokoli hišo pridete, recite najpoprej: Mir bodi tej hiši (Luk. 10, 5), poslani pa zato, da vam pomagajo doseči večno srečo in blaženost v nebesih.

Da pa more omenjeni zavod brezplačno vzprejemati in odgojevati mladeniče za duhovniški stan, pa mora imeti v to svrho potrebna sredstva. Brez teh ne more izvrševati svoje naloge. Doslej je prejemal po postavi mu zajamčene doneske, ki pa v zadnjih letih nič več ne zadostujejo, ker draginja čimdalje narašča in zato ž njo vred rastejo tudi dolgovi, kakršnih nekdanj ni bilo. V tekočem šolskem letu 1921/22 je nam v veliko veselje število bogoslovcev narastlo na 51. Za toliko družino pa je potrebna tudi primerna množina vsakdanjega živeža, kuriva, luči in še raznovrstnih drugih potrebščin, ki so znane v vsaki hiši in kuhinji. Da bi se tekoči stroški poravnali vsaj za silo, bi se dosedanji državni letni prispevki za kn. šk. duhovsko semenišče morali pomnožiti vsaj petkrat; ker pa se to ne zgodi, pa je jasno, da pri sedanji izredni draginji ni mogoče prehranjevati in preskrbovati tolikega števila bogoslovcev, bodočih duhovnikov. Da se torej le tem gojencem, ki so še v rasti in pri obilnem učenju, ne bo že itak pičlo odmerjeni kruh še na bolj malo rezal, bodo, tako zaupam, pravočasno poskrbeli naši milosrčni dobrotniki.

Ljubljani v Kristusu Gospodu!

V svojih številnih nadpastirskih listih sem se pogostokrat ob različnih stiskah in silah pred in med vojsko in po vojski zatekal k vam proseč pomoči vsakovrstnim ubogim, po ognju in toči, po potresu in vojni hudo prizadetim, delavcem in otrokom stradaljočim doma in v tujini. Pa vsakokrat so moje prošnje ganile vaša usmiljena srca in odprle vaše radodarne roke. Zategadelj se tudi topot obračam s podobno prošnjo do vas v veselem upanju, da bote radi prispevali po svojih močeh za nadaljnje vzdrževanje zgoraj imenovanega imenitnega zavoda, edinega v

V Mariboru, na god sv. Jozafata, škofa

† Mihael,
knezoškof.

Opomba. Predležeči nadpastirski list naj častivredni dušni pastirji ljudstvu s pridižnic preberejo brž, ko jim dojde v roke.

60.

Obolenje prevzvišenega gospoda knezoškofa Lavantinskega.

Česar smo se pri nepopisnih naporih našega premilostljivega Nadpastirja ob priložnosti birmskih potovanj in pri Njihovem neumornem delu brez počitka — že dalj časa bali, to je žal nastopilo letošnjo jesen. Že vse tekoče leto bolelni, so se Prevzvišeni počutili od dne do dne slabše in so naposled resno oboleli tako, da so morali dne 2. oktobra poklicati zdravnika.

Vsled tega je kn. šk. stolni kapitelj dne 4. oktobra 1921 razposlal častitim kn. šk. župnijskim uradom naslednjo prošnjo:

»Z letošnjih kanoničnih vizitacij so se naš premilostljivi Nadpastir vsled prestanih naporov vrnili bolni domov.

škofiji, za naše bogoslovno semenišče. Nekateri bodo pomagali z denarjem, drugi z živili, ki se rabijo v gospodinjstvu, tretji pa z molitvami. Nabiranje teh božjih darov naj natančneje določijo, vodijo in blagohotno podpirajo častivredni dušni pastirji, ki bodo s tem dejanjem zlasti kazali ljubezen do svojih prihodnjih sobratov in pomočnikov v dušepastirski službi. Dva blaga gospoda sta jo že pokazala, ker stani iz lastnega nagiba navdušila svoje dobre župljane za požrtvovalno dejanje, da so nabrali in tukajšnjemu bogoslovnemu zavodu podarili prav izdatno množino živeža. Bodi njima in vsem dotičnim darovalcem na tem mestu izrečena zaslužena pohvala in zahvala! Pri tej priložnosti še pripomnim, da se v kn. šk. bogoslovnici sleherni dan pri jutranji in pri večerni pobožnosti moli za žive in mrtve dobrotnike hiše in cerkve. Izrednim dobrotnikom pa naj vsedobri Bog podeli še izredno plačilo na tem svetu in pa v večnosti! Srečen, kdor vzgoji duhovnika! On je plačal božji davek.

Denarni prispevki, nabrani na najprimernejši način, se naj potom kn. šk. dekanijskih uradov čimprej pošljejo kn. šk. konzistoriju, da se nemudno izročijo v uporabo pristojnemu vodstvu. Živila pa se naj po poravnavi tozadevnih izdatkov in stroškov dostavijo neposredno ravnateljstvu kn. šk. duhovšnice (Glavni trg 7), ki jih že nujno potrebuje.

Kot dokaz moje iskrene nadpastirske zahvale za vse, kar ste že in kar še bote storili v prid kn. šk. Lavantinskemu duhovskemu semenišču, pa sprejmite od svojega resno obolelega nadpastirja pastirski blagoslov, ki vam naj bo zastava božjega in večnega blagoslova.

Blagoslovi vas bogato vsemogočni Bog Očče in † Sin in Sveti † Duh! Amen.

in mučenca, dne 14. novembra 1921.

Pretekle tedne se je začelo zdravstveno stanje obračati na slabše in je po noči 1. 2. in 3. oktobra postalo nevarno tako, da so prejeli zakrament svetega olja. Zdravnik je ostro prepovedal vsako delo.

Dušni pastirji so naprošeni, naj poskrbijo, da v bližnjem času duhovniki in verniki molijo skoz en teden za Njih Ekscelenco. Namen molitve bodi, da vsemogočni Bog okrepi Njihovo zdravje in nam ohrani še mnogo let Njih dragoceno življenje. Oremus pro invicem, ut salvemur!«

Ker se premilostljivemu Nadpastirju tekom mesca oktobra zdravje ni hotelo vrniti, je stolni kapitelj dne 3. novembra 1921 kn. šk. župnijskim uradom

dostavil to le naročilo :

»Z okrožnico od dne 4. oktobra 1921 je bilo častitim župnijskim uradom naznanjeno, da je zdravstveno stanje našega premilostljivega Nadpastirja začetkom oktobra postalo nevarno.

Z globoko žalostjo sporoči kn. šk. stolni kapitelj častiti duhovščini, da se Njih Ekscelenci zdravje od tedaj ni obrnilo na boljše; marveč Prevzvišeni trpijo, zlasti po nočeh, vedno hujše težave. Po izjavi zdravnikov so resno zboleli na notranjih organih tako, da se ti vkljub vsem zdravniškim pripomočkom ustavljajo zdravljenju.

Zato naj dušni pastirji skrbijo, da se bodo molitve za Njih Ekscelenco v pomnoženi meri nadaljevale. Duhovniki so naprošeni, naj pri najsvetejši daritvi, kadar rubrike dopuščajo (izvzemši torke in četrtke, ko je oratio imperata v direktoriju zaznamovana), vlagajo kolekto iz maše »pro infirmis« (in singulari cum additamento »pro famulo tuo infirmo Michaelae Episcopo«). Molimo skupno za svojega nad vse skrbnega gospoda kneza in škofa, da nam jih Vsemogočni v teh hudih časih ohrani!

Na god sv. škofa Martina so Njih Ekscelenca slovesno prejeli sveto popotnico po obredu, kakor je predpisan v škofovskem obredniku.

Ob šestih zjutraj je gospod stolni prošt v slovesni procesiji stolnega kapitelja, Mariborske svetne in redovne duhovščine, bogoslovcev in pobožnih vernikov prenesel pod baldahinom najsvetejši Zakrament v ciboriju iz stolne cerkve v kn. šk. palačo. Udeleženci procesije so imeli v rokah goreče sveče ter so med potom molili psalm Miserere, oziroma sveti rožni venec.

V svoji sobi so Prevzvišeni kleče pričakovali evharističnega Vzveličarja. Po uvodnih molitvah so med solzami ganutja pred Najsvetejšim molili Tridentinsko veroizpoved, na to pa so z največjo pobožnostjo prejeli presveto rešnje Telo.

Po opravljeni zahvalni molitvi so s pretresljivimi besedami — vkolikor so jim moči dopuščale govoriti — opomnili navzočne in po njih vse svoje duhovnike in vernike, da naj ostanejo stanovitni v sveti katoški veri, katerej se Oni imajo zahvaliti za najlepše ure svojega življenja; da naj bodo stanovitni v trdnem zaupanju na božjo Previdnost in v požrtvovalni ljubezni do Boga in do bližnjega, da naj ljubijo sveto katoško Cerkev in Marijo mater milosti, pa da naj posnemajo sv. Frančiška Serafskega, ki je tako voljno prenašal svoja velika trpljenja.

Za tem so prosili vse, katere bi bili kedaj užalili, naj jim to odpustijo, kakor tudi Oni vsem iz srca vse odpustijo, tako, da nimajo niti najmanjše nevolje proti nikomur, ne duhovniku ne lajiku. Priporočili so se v pobožno molitev ter so obljubili, da bodo, če Jih Bog sprejme na kraj vzveličanja, za

katerega smo ustvarjeni, odrešeni in posvečeni, tam prosili in molili za vse drage svoje škofljane, tako, da bomo ostali združeni po molitvah. Sklepno so v uresničenje govorjenih prošenj vsem podelili nadpastirski blagoslov.

Globoko po tem nepozabnem prizoru ganjeni so udeleženci spremili presveto rešnje Telo v slovesnem izprevodu nazaj v cerkev ter so tam opravili kratko adoracijo.

Opoldan istega dne je stolni kapitelj zaprosil papeževega blagoslova za premilostljivega Nadpastirja z naslednjo brzojavko: »Secretariae Status, Romam, Vaticano. — Clementissimus Dominus noster Michael, Episcopus Lavantinorum Maribori ad Dravum, gravi morbo correptus sacramenta suscepit hodieque sacro Viatico munitus est. Pro infirmo Pastore vigilantissimo humillime petitur benedictio Apostolica. — Devotissimum Capitulum cathedrale«.

Že drugi dan proti večeru je došel ta le apostolsko ljubezen razodevajoči telegram: »Roma, 12. nov., 16h. — *Augusto Pontefice imparte di cuore amato pastore Lavantino implorata benedizione Apostolica pregandogli celesti conforti in sua infermita.* — Cardinale Gasparri«. (Sveti oče podelijo iz srca ljubljenu nadpastirju Lavantinskemu zaproseni apostolski blagoslov, proseč zanj nebeških krepčil v njegovi bolezni. — Kardinal Gasparri).

Prevzvišenega so oblile solze hvaležnosti, ko jim je bilo prebrano predstoječe izporočilo apostolskega blagoslova in tolažilnih besed skupnega očeta vsega krščanstva. Brž se je v bolniški sobi kleče opravila molitev za svetega očeta, obenem pa tudi za vrnitev ljubega zdravja premilostljivemu Nadpastirju.

V Rim je bilo Nj. Eminenci papeževemu državnemu tajniku kardinalu Gasparri poslano nastopno zahvalno pismo:

Eminentissime, Excellentissime ac Reverendissime Domine Cardinalis!

Telegramma gratiosissimum de die 12. Novembris anni currentis, quo Sanctitas Sua Reverendissimo Domino Episcopo nostro aegrotanti imploratam benedictionem Apostolicam amantissime impertire dignata est, Ipse lacrymis, devotissimam Eius gratitudinem testantibus, perfusus exceptit.

Irremore preces pro Summo Pontifice peragi iussit, communis Christianorum Patris benignitate et caritate corde commotus valdeque animo confortatus.

Infirmi igitur Ordinarii nomine Capitulum cathedrale pro eximia gratia gratias perennes rependere audet Eminentiae Vestrae, quippe quae eam procurandi benignam praestitit operam. Insimul maxima qua par est reverentia precatur, ut Eminentia Vestra humillimam gratiarum actionem, si quo modo opportunum fuerit visum, ad Thronum Augustissimi Pontificis velit substernere.

Interim Eminentia Vestra excellentissima infirmantem Praesulem piae orationi, ut a dioecesi Lavantina inquietis hisce temporibus discrimen imminens avertatur, commendatum habere intimaque gratitudinis et singularis observantiae sensa excipere dignetur.

Maribori ad Dravum, die 14. Novembris 1921.

Devotissimum

Capitulum cathedrale Lavantinum.

»Molimo goreče« — tako je pisal dne 13. novembra 1921 eden kn. šk. dekanijskih uradov v imenu dekanijske duhovščine, vernikov in v svojem imenu — »in prosimo Vsemogočnega, da nam ozdravi preljubljenega Nadpastirja; velikega škofa Lavantinske vladikovine, katerega v teh težkih časih nujno potrebujejo klerus, verniki, sveta Cerkev in Lavantinska škofija!«

61.

Slovstvo.

1. Misijonske pridige za praznik sv. Treh Kraljev. Vsled prošnje vodstva Družbe sv. Petra Klaverja se opozarjajo čč. gg. župniki in cerkveni predstojniki, ki mislijo v svrhu pospeševanja od papeža Leona XIII. vpeljane in od svetega očeta Benedikta XV. ukazane zbirke darov za afrikanke sužnje na praznik sv. Treh Kraljev, ali kjer je primernejše, nedeljo prej ali pozneje, imeti ali oskrbeti pridigo o afrikanjskih misijonih in o žalostni usodi afrikanjskih sužnjev, da jim imenovana Družba brezplačno daje osnovo take pridige kakor tudi tozadevne letake o suženjstvu v Afriki, ki naj se po pridigi razdele. — Oboje (letaki v poljubnem številu) se more naročiti pod naslovom: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Miklošičeva cesta 3.

2. Dr. W. Disler, duhovnik kongregacije služabnikov ljubezni do bližnjega v Rimu,¹ je tudi v

¹ Lavantinske škofije uradni list, 1920. št. IX. odst. 71. str. 136.

tekočem letu oskrbel v pomoč umirajočim lično knjižico premišljevanj in vzgledov, naslovljeno Helfet den Sterbenden. Knjižica, v obliki molitvenika, obsegajoča 292 strani, z zanimivo vsebino, je izšla pri Herderju (Freiburg im Breisgau 1921) in bo dobrodošla zlasti dušnim pastirjem, pa tudi lajikom.

3. Založniška knjigarna G. J. Manz v Regensburgu je izdala in kakor vsako leto s prošnjo za naznanitev v uradnem listu na ogled poslala Taschenkalender und kirchlich statistisches Jahrbuch für den katholischen Klerus 1922. Cena 6 M., s poštnino 7 M. — Med drugim se nahaja v tem 44. letniku piročnega koledarja pregledna in prav porabna razprava o določbah novega cerkvenega zakonika zastran svetih zakramentov razen svete pokore in svetega zakona. Ta dva zakramenta sta bila pojasnjena v 42. oziroma 43. letniku imenovanega koledarja.

62.

Osebnostna naznanila.

Imenovan je bil gospod dr. Valentin Mörthl, župnik v Marenbergu, za dekana v Marenberškem dekanatu (1. novembra 1921).

Umeščeni so bili gospodje: Jožef Ozimič, kapelan pri Sv. Marjeti niže Ptuja, kot župnik pri Sv. Filipu in Jakobu v Laporju in Melhior Zorko, kapelan pri Sv. Martinu na Hajdini, kot župnik pri Sv. Stefanu v Spodnji Polskavi (1. oktobra 1921); Janez Kogelnik, provizor v Trbonju, kot župnik ravnatom (1. novembra 1921).

V Lavantinsko škofijo je bil sprejet gospod Janez Kogelnik, duhovnik krške škofije (13. septembra 1921).

Postavljeni so bili za provizorje gospodje: Župnik v začasnem pokoju Blaž Dvoršak pri Sv. Jožefu na Frankolovem (1. septembra 1921), ravnatelj Marijanišča v Veržeju dr. Franc Volčič pri Sv. Mihaelu ravnatom (26. septembra 1921) in I. kapelan v Vojniku Jakob Cinglar ravnatom (8. oktobra 1921); titl. gospod Anton Vetrnik, kn. šk. duhovni svetovalec in župnik v Žalcu, za upravitelja Celjske dekanije in gospod Peter Jurak, mestni vikar v Celju, za provizorja ravnatom (29. oktobra 1921).

Nastavljeni so bili kot kapelani gospodje: Bivši krški duhovnik Venceslav Čech v Škalah (II); novomašniki: Janez Mak v Sevnici (I — 1. septembra 1921), dr. Edgar pl. Geramb v Hočah (II), Janez Breznik v Rušah (I) in Janez Leber pri Sv. Marjeti niže Ptuja (1. oktobra 1921).

Prestavljeni so bili gospodje kapelani: Jožef Sketa iz Sevnice v Veržeju (IV) in Ernest Vidic iz Vuzenice v Marenberg (1. septembra 1921); Franc Jazbinšek iz Rečice v Rajhen-

burg (I), Janez Kljun iz Hoč (II) na Rečico, Alojzij Skuhala od Sv. Lavrencija nad Mariborom k Sv. Martinu na Hajdini in Anton Somrek od Sv. Marije na Sladki gori k Sv. Lavrenciju nad Mariborom (1. oktobra 1921); Venceslav Čech iz Skal v Šoštanj (II — 1. novembra 1921).

Zopet nastavljeni so bili gospodje: Deficient Franc Rop kot kapelan pri Sv. Barbari pri Vurbergu (1. septembra 1921); Franc Kren, provizor v Laporju, kot kapelan ravnatom; deficiente: Anton Plevnik kot kapelan na Sladki gori (1. oktobra 1921) in Janez Verbajnsak kot dušni pastir taborišča v Strnišču (1. novembra 1921).

Resigniral je gospod Franc Lasser na župnijo Frankolovo (5. septembra 1921).

Dopust zaradi bolezni sta dobila gospoda: Anton Peršuh, kapelan pri Sv. Ani na Krembergu (16. oktobra 1921) in Franc Rakun, kapelan v Majšbergu (20. oktobra 1921).

Začasno prazna ostanejo mesta kapelanov pri Sv. Ani na Krembergu, v Majšbergu, v Vojniku (I), v Vuzenici.

Umrli so gospodje: Lavrencij Janžekovič, župnik pri Sv. Mihaelu v Veržeju, dne 17. septembra 1921, v 80. letu starosti; Jožef Potovšek, župnik v Vojniku, dne 5. oktobra 1921, v 58. letu starosti; Anton Čečko, II. kapelan v Šoštanju, dne 14. oktobra 1921, v 37. letu starosti; p. n. gospod Franc Ogradi, biseromašnik, infulirani opat, kn. šk. duhovni in konzistorijalni svetovalec, mestni župnik in dekan v Celju, dne 29. oktobra 1921, v 86. letu starosti; titl. gospod Matija Wurzer, biseromašnik, kn. šk. duhovni svetovalec in vpok. župnik v Rušah, dne 3. novembra 1921, v 90. letu starosti.

Kn. šk. Lavantinski konzistorij v Mariboru,

dne 21. novembra 1921.

Martin Matek,

doctor rom. in iure canonico,
ravnatelj kn. šk. pisarne.